

Smaabeløb, som ikke bliver at udbetale til de enkelte Kommuner, samles sammen, og hvor store disse Smaabeløb tilsammen kan blive, kan i Øjeblikket ikke vides. Men saadanne Smaabeløb er til Raadighed for Indenrigsministeren med det samme Formaal, som disse to Tilskudsforslag havde. Jeg henstillede derfor, at Landstinget gik med til, at disse to Tilskud bevilgedes, ud fra den Forudsætning, at Indenrigsministeren da ikke vilde anvende det Beløb, der ved Dyrtidsloven er stillet til hans Raadighed, indenfor den Grænse, som denne Sum, 12,000 Kr. i alt, androg, i alt Fald ikke uden efter Forhandling med Tingets Finansudvalg. Man gik ikke ind herpaa, og Tilskuddene gaar altsaa nu ud. Det er da givet, at jeg under Hensyn til min Opfattelse af Betydningen af den Kommissionsindstilling, som har fundet Sted, først og fremmest vil anvende det Beløb, som bliver til Raadighed i Henhold til Dyrtidsloven, til disse to Kommuner, som det nu havde været meget ønskeligt at kunne give et Tilskud.

K. M. Klausen: Naar Socialdemokratiet er gaaet med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse, saaledes som det er modtaget fra Landstinget, ligger der ikke heri en Billigelse af de Ændringer, Landstinget har foretaget. Jeg tænker paa de to Ændringer vedrørende de to Landkommuner, Odense St. Hans Landdistrikt og Næstved St. Mortens Landdistrikt. At Folketinget indsatte en Bevilling til disse to Kommuner, fandt jeg i høj Grad rimeligt og retfærdigt, fordi disse to Kommuner befinder sig i en vitterlig Nødstilstand. De har en uheldig Beliggenhed op ad større Kommuner, har en fattig Befolkning med ringe Skatteevne, og jeg synes, det er rimeligt og rigtigt, at det øvrige Samfund under saadanne Forhold kommer dem til Hjælp. Socialdemokratiet kunde derfor have ønsket, at Folketinget havde ført Lovforslaget tilbage til den oprindelig vedtagne Skikkelse, saaledes at Sagen atter var kommet til Forhandling med Landstinget, idet man mulig derved kunde være naaet til en Overenskomst, hvorved Landstinget havde bøjet sig for den Affattelse, Folketinget havde givet Tillægsbevillingslovsforslaget. Men naar man ikke har kun-

net finde Støtte hertil fra anden Side, har Socialdemokratiet som Mindretal her i Salen ikke været i Stand til at føre Sagen frem til en yderligere Forhandling med Landstinget, som muligt vilde have ført til Fællesudvalgsbehandling.

Jeg har villet udtale Zette, fordi jeg paa ingen Maade kan billige de af Landstinget indsatte Ændringer. Hvis vi kunde være naaet til Forhandling i et Fællesudvalg, havde der maaske ogsaa været Haab om, at et andet Stridsspørgsmaal, nemlig Tilskuddet til den københavnske Lærerstand, kunde være blevet løst paa en bedre Maade. Men desværre, vor Evne har ikke staaet i Forhold til vor Villie. At vi gaar med til Indstillingen, maa derfor, som sagt, ikke opfattes som en Billigelse af de af Landstinget foretagne Ændringer.

Andreasen: Ligesom de tre foregaaende Talere, deriblandt Indenrigsministeren, vil ogsaa jeg udtale en Beklagelse af, at Landstinget har foretaget de allerede omtalte Ændringer i Tillægsbevillingslovsforslaget, saaledes som det blev vedtaget her i Tinget. Jeg ser meget vel, at saaledes som Forholdene nu een Gang er, kunde Folketingets Finansudvalg meget vanskeligt gøre andet, end sket er: indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, men jeg er ikke mindst den højtærede Indenrigsminister taknemmelig for det Arbejde, han har gjort for at komme de to paagældende Kommuner til Hjælp. De befinder sig, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) meget rigtigt sagde, i en vitterlig Nødstilstand, og Hjælp skal skaffes til Veje. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) henviste forleden til St. Peder og sagde, at han havde mange Penge — det er Næstved St. Peders Landsogn, der sigtes til, dette lykkelige Landsogn med en Skatteprocent af 0,13 —, men det nytter jo ikke noget at give den Slags Anvisninger, hvis Rigsdagen ikke vedtager nye Love, hvorved en bedrestillet Kommune forpligtes til at hjælpe en fattigere. Jeg finder Anledning til at gøre opmærksom paa, at det andet høje Ting, som har nægtet de omhandlede to fattige Kommuner disse stakkels 12,000 Kr. under Behandlingen af et Budget paa 74 Mill.